

Per Bruus-Jensen

Hvorfor tale om en **X₀**-faktor...?

(Vedr. verdensbilledets ontologiske aspekt)

I sin skitsebog fra 1924 møder man Martinus' første forsøg på at give sine intuitive erkendelser billedligt udtryk. Næmlig som kolorerede tegninger med status som såkaldte **symboler**, idet de pågældende tegninger i abstrakt form tilsigter at skildre det, vi forstår ved virkeligheden på dens dybere planer, der som noget typisk ikke fyldestgørende lader sig indfange naturalistisk i tid og rum.

Skitsebogen rummer i alt 10 symboler, som i form og stil ligger langt fra den symbolform, Martinus senere antog. De er derfor også alle senere kendt ugyldige bortset fra ét, nemlig det første, der i form af en ligesidet trekant symbolsk fremstiller verdensaltet som et treenigt funktionsprincip. Et funktionsprincip, der som sådant i praksis gør verdensaltet levende – gør det til et levende megavæsen med rådighed over livsoplevelse og bevidsthed. Og med sin kristne baggrund så Martinus i dette megavæsen den faktor, der tilkommer navnet GUD.

Af den ledsagende symboltekst fremgår det, at det guddommelige megavæsen ved roden er et **årsagsløst "Noget"**, der ved at træde i karakter som et treenigt funktionsprincip bliver årsag til alt andet, der eksisterer – i første række rollen som princippet skaber/oplever/subjekt/Jeg/X1, og dertil rollerne som skabeevne/oplevelsesevne/energi/X2 samt Bevægelse/stof/livsoplevelse/bevidsthed/X3. Spørgsmålet er imidlertid, *hvorfor* det pågældende Noget overhovedet påtager sig alt dette og i det hele taget er i stand til at gennemføre det...?

Som udgangspunkt for en besvarelse af disse vitale spørgsmål må det først betones, at der mht. verdensaltet er tale om et scenarie, der glimrer ved fraværet af såvel begyndelse som format. Verdensaltet, som vi skuer det, er uendeligt og har desuden evigt eksisteret som sådant (om end med skiftende fremtoninger). Og tilsvarende har det evigt hvilet på det treenige funktionsprincip. Men **hvorfor**, kan man spørge...? Hvad er det dybest set, der driver dette multiprincip...? Og altid har gjort det...?

Fra Martinus' side henvises der til en faktor, han kalder *ur-begæret*, og som i praksis er det guddommelige Nogets begær efter såkaldt livsoplevelse. Næmlig som middel til eksistentiel selverkendelse og selvbekræftelse. Gennem netop dette at opleve bliver samme guddommelige Noget automatisk bekræftet i sin eksistens som både skaber og oplever og opnår samtidig at tilføre sig et indhold i sin tilværelse – at blive underholdt, så at sige.

Men hvad er så ur-begæret og dermed viljen til at opnå livsoplevelse og selvbekræftelse begrundet i...?

Spørgsmålet er relevant i betragtning af, at begær iflg. al erfaring altid viser tilbage til visse **behov**, der ønskes dækket, og som det netop er begærets opgave via relevante initiativer og strategier at tilgodese i praksis. Og netop denne sammenhæng i tingene rejser naturligt spørgsmålet om, hvad det i så fald er for *behov*, der begrundet eksistensen af ur-begæret...?

Svaret på dette vigtige spørgsmål er kun indirekte givet i Martinus egne værker, men lader sig på logiske præmisser alligevel udlede af dels teksten, der knytter sig til symbol nr. 1 i hans føromtalt skitsebog fra 1924, og dels teksten i hans sidste værk: "Den Intellektualiserede "Kristendom", Kapitel 5. Af disse tekster fremgår det nemlig mere eller mindre implicit, at det guddommelige Noget og dermed verdensaltet som sådant i sin dybeste grund er totalt immaterielt og her på dette plan har status som **årsagsløs årsag** til alt andet, der i både fortid og nutid eksisterer, og som ligeledes i al fremtid vil komme til at eksistere – det treenige funktionsprincip med dets tre X'er inklusive.

Som årsagsløs årsag betragtet findes der m.a.o. en virkelighedssfære inden for det guddommelige Noget, der på et immaterielt grundlag bærer og fostrer alt andet, men som ikke for eget vedkommende kan indordnes under nogen af det treenige funktionsprincips tre X'er, men må forstås som årsagsløs årsag, kilde, grundlag og udspring for disse. Da imidlertid X'et i Martinus kosmologi står for egenskaben *navnløshed*, og det her omtalte ur-niveau i høj grad matcher dette signalement, vil det være naturligt at omtale det pågældende ur-niveau som **X₀**; dvs. som noget navnløst, der udelukkende tjener som ultimativt grundlag som virtuel og initial kilde for overhovedet alt andet. Og altså her i første række det treenige funktionsprincip.

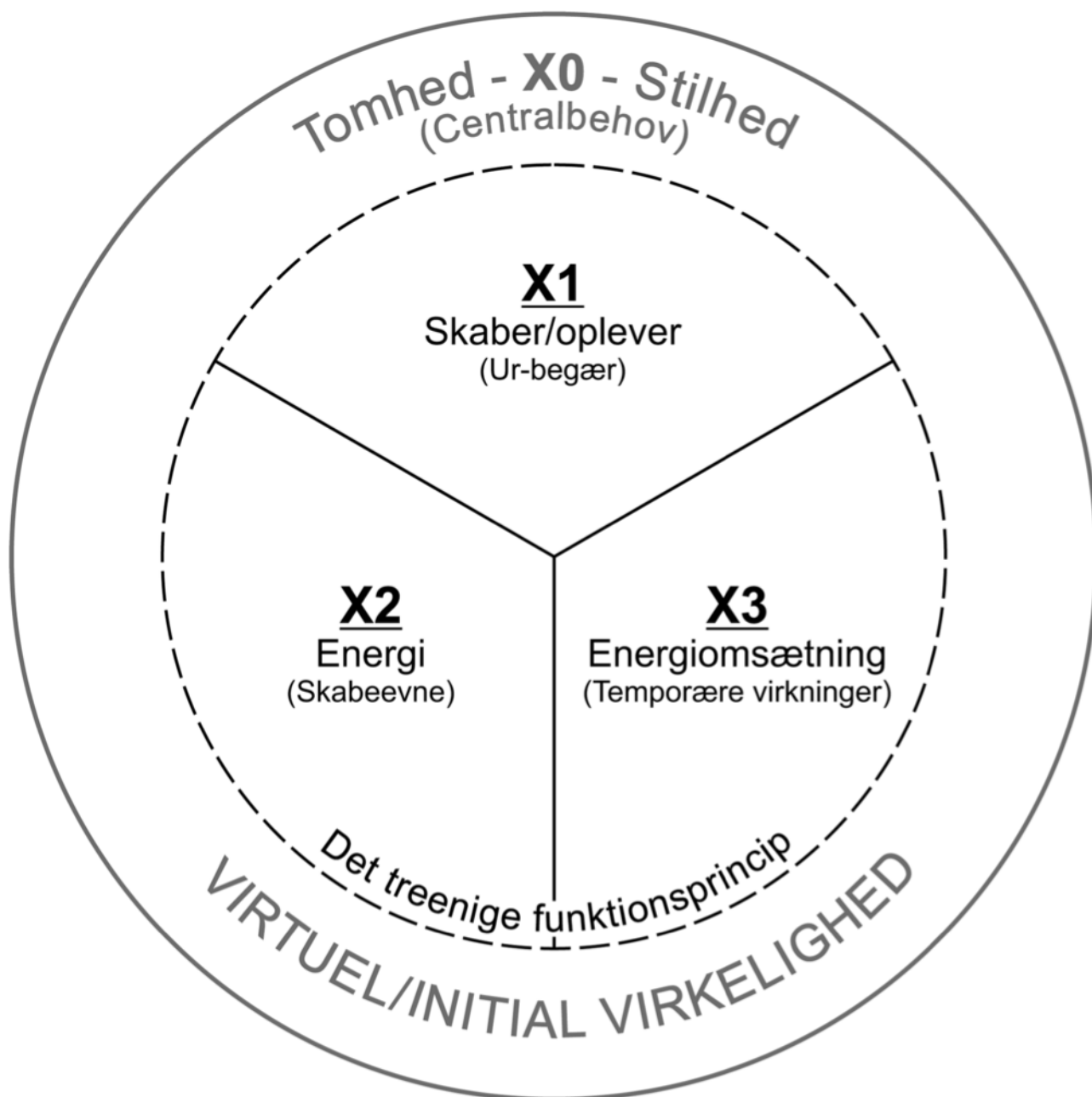
Men hvad får i så fald denne kilde til at springe og strømme, ligger det nær at spørge...?

Det gør en faktor, som det er nærliggende at kalde "**centralbehovet**", og som lige præcist er det '*noget*', der for det første eksplicit begrundet den faktiske eksistens af det treenige funktionsprincip som sådant, og som for det andet motiverer og aktiverer det foran omtalte ur-begær, der spontant og intimt knytter sig til princippet skaberen/opleveren/subjektet/**X₁** og således tydeligvis har *subjektiv* status; dvs. eksistentielt forudsætter forekomsten af et subjekt/**X₁** at være knyttet til.

Med andre ord: X₀-sfæren rummer centralbehovet, der motiverer og tænder ur-begæret i dets tilknytning til X₁-princippet. Endvidere danner X₁-princippet sammen med de to øvrige X'er (skabe- og oplevelsessevnen/X₂ samt det skabte/det oplevede/X₃) det kendte verdensalt og tilgodeser via konstant skabelse af livsoplevelse, bevidsthed og selverkendelse autonomt og løbende

både centralbehovets og ur-begærets tilfredsstillelse hos det guddommelige megavæsen og dermed også hos alle andre, der lever, røres og ér i dette...

Vedr. centralbehovet: se også diagram og særskilt redegørelse...

– Diagramforklaring –

Diagrammet taler på det nærmeste for sig selv. Som helhed henfører det til verdensaltet som sådant med hovedvægten lagt på dets dybeste 'lag' som virkelighed betragtet.

Mht. dette verdensaltets ultimative fundament beskriver Martinus det i sin skitsebog fra 1924 som et immaterielt, årsagsløst Noget – **X** –, der er kilde til og udgangspunkt for alt andet, som eksisterer – her i første række det treenige funktionsprincip, der mht. sine basale funktioner i hans senere værker tilkendes signaturerne X1, X2 og X3. Det vil henholdsvis sige princippet skaberen/opleveren – rent immateriel/hvidt felt; princippet skabe- og oplevelsessevnen – præget af energi generelt; princippet det skabte/det oplevede – præget af energiomsætning, skabelse og skabte ting, herunder livsoplevelse og bevidsthed.

Som helhed dækker diagrammet disse faktorer, hvor det yderste cirkelbælte (der må tænkes som underlag for hele diagrammet) eksplicit henfører til netop den foromtalte eksistentielle ur-væren, der som et navnløst, virtuelt verdensdyb af tomhed og absolut stilhed først og fremmest evigt danner udspring for de tre *funktionelle* X'er med alt, hvad de står for, og hvorfor det pågældende verdensdyb også i medfør af netop denne ur-basale position og rolle rent logisk tilkommer signaturen **X₀**, eftersom der iflg. Martinus er tale om et rent immaterielt Noget, præget af tomhed og absolut stilhed. Men dog ikke mere end at det i medfør af det såkaldte centralbehov og dets forlængede 'arm' – ur-begæret – kan fostre netop de tre funktionelle X'er med alt, hvad de står for. Nemlig som sagt det ganske verdensalt i al dets stoflige pragt og vælde.

X₀ er altså ikke "et intet", men udtrykkeligt et Noget. Og ydermere et Noget, der formår at tjene som kilde og grundlag for andet og mere end netop tomhed og absolut stilhed. Nemlig som sagt det ganske verdensalt med dets bevægelser, energier og stoffer samt tid, rum og dynamik m.v. Og takket være at disse træk befinder sig i gæld til netop det treenige funktionsprincip og dets faktiske virksomhed er verdensaltet ikke et kompleks af døde stoffer og 'mekaniske' processer, men er derimod et levende megavæsen med rådighed over livsoplevelse, viljeføring og bevidsthedsliv...